

Lohe prilliäri

Elas kord seitsme maa ja mere taga üks väike lohe, selline roheline ja soomustega nagu iga teinegi. Tema soov oli saada edukaks ärimeheks. Mõte oli hea, teostus oli keerulisem. Tal puudus idee, kogemused, ettevõtte ja töölised. Lohe hakkas ajusid ragistama, et välja mõelda üks kasulik äriidee. Ta mõtles ja mõtles. Mõtles päeva, mõtles kaks. Lõpuks jõudis ta ideeni hakata prille tootma. Nii head plaani ei saanud raisku lasta minna ja lohe asus organiseerima.

Lohe lootis leida töölised tänavalt juhuslike möödujate seast. Tema õnneks leidiski ta teel sammumast kolm pörsakest. Lohe teretas ning selgitas pörsakestele oma soovi neid palgata tööle. Viis pörsakesed kurssi oma äriideega ja soovist luua üks hea ja edukas ettevõtte. Pörsad vajusid mõttesse, pidasid omavahel plaani. Tööl nad tahaksid käia küll, kui palka ka masktaks. Otse loomulikult oli lohel plaan töölisi tasustada hea töö eest. Löödi käpad ja lepiti kokku kohtume järgmiseks päevaks, et alustada tööga prillivabrikus.

Vabriku rajas lohe ühte suurde avarasse koopasse. Lohel olid juba kõik vajalikud materjalid valmis seatud nii, et pörsakesed said järgmisel päeval juba usinalt tööle asuda. Õhtuks oli valmis suur hunnik prille. Nüüd said pörsad koju minna. Järgmisel päeval läksid nad kõik koos oma isetehtud prillidega laadale. Seal läksid prillid nagu soojad saiad. Neid ostsid nii rebased, hundid, vanaemad, rikkad ja vaesed. Kõigil oli suur rõõm jälle selgelt näha. Ükskord ostis üks kitseema lausa seitse paari laste suuruses prille. Nad tegid vilkalt tööd mitu head nädalat ilma puhkepäevadeta. Pörsakeste jõud hakkas lõppema ja väsimus tikkus ligi. Nad pöördusid oma murega lohe poole ja selgitasid, et nad muutuvad iga päevaga järjest väsinumaks ja aeglaseks. Lohe läks sel õhtul metsa oma mõtteid värskendama. Vaja oli ju lahendada tööliste väsimuse probleem. Metsas kohtus ta Punamütsikesega, kes kuulas lohe mure ja pakkus lahenduseks, et pörsad võiksid töötada graafiku alusel vahetustega. See pani lohe silmad särama. Otsustas, et hommikul paneb ta paika uue korra. Nüüd töötab üks pörsas varahommikul, teine pörsas pärastlõunal ja kolmas varahommikul. Uus töökorraldus muutis pörsad efektiivsemaks ja firma edukamaks.

Ühel õhtul kui üks pörsakestest tööpäeva lõpus hiiglasliku prügikotiga prügimäe poole suundus, hakkas tal kahju kõikidest ülejääkidest. Selle omamoodi jutuga pöördus ta lohe poole. Jällegi läks lohe metsa uusi ideid ammutama. Otseloomulikult oli kohal ka Punamütsike, kes

lahkesti lohe mure ära kuulas ja lahenduse välja pakkus. Punamütsike soovitas teha koostööd mõne teise ettevõttega, kus saaks ära kasutada prillide tootmise ülejääke. Lohe oli Punamütsikesele igati tänulik väärt mõtte eest. Kergel sammul lippas lohe tagasi oma koopasse. Sellest päevast peale jagas lohe igal õhtul oma jäägid teistele vahvatele tegijatele, kes andsid ülejääkidele uue kuju. Töö jätkus vabrikus veelgi edukamalt. Nende valmistatud prillide disain oli juba üle kogu maa tuntust kogunud.

Ühel päeval jalutas üks põrsakestest rannal ja astus üsna suure klaasikillu otsa, mis ta jala katki tegi. Sel hetkel mõistis ta, et lohe võiks ka oma prillide valmistamisel kasutada klaasi, mida teised ei vaja. Nagu alati, läks lohe seegi kord metsa, huvitavaid ideid leidma. Järjekordne sõbralik vestlus Punamütsikesega andis ühe veidi omamoodi seiklusliku lahenduse. Kuidas anda tavalisele klaasile prilliklaasi omadused? Selle küsimuse üle mõtles Punamütsike juba tükk aega kauem kui eelmise kahe peale kuniks, andis mõtte palgata mõni haldjas või võlur, kes aitaks. Kahjuks lohe ise ühtegi ei tundnud, küll aga Punamütsike oskas nõu anda. Ta rääkis, et elab kaugel ning temani jõudmine võib võtta terve päeva. Ta elab paksus metsas lillade õitega puu sees. Lohe kargas püsti ja teates, et homme laseb ta põrsakestel puhata ja läheb ise haldjat otsima! Asjad pakkinud ja põrsakestele puhkepäevadest teada andnud, asus ta teele. Ta rändas üle kahe mäe ja ühe mere kuniks jõudis metsa, kus haldjas elab. Ta viskas maha pikali, puhkas ja sõi natuke ning asus siis otsima puud, kus haldjas elama pidi. Napilt enne pimedat leidis ta õige puu, kus olid pisikesed aknad ja uks. Lohe koputas väiksele uksele ja välja astu lillas seelikus ilusate säravate tiibadega haldajas. Ta uuris lohelt, külaskäigu põhjuse kohta ja kuulas lohe juttu huviga. Haldjas oli meeleldi nõus aitama lohe tema tegemistes. Lohe silmad lõid särema ja ta hüppas rõõmust puu otsa. Mõlemad heitsid puhkama, et järgmisel päeval lohe kodukülla minna. Nad rändavad üle kahe mäe ja ühe mere kuni jõuavad tagasi. Järgmisel tööpäeval tutvustab lohe põrsakestele nende uut kolleegi. Nüüd on neil haldjas, kes iga hommik korjatud klaasikillud prilliklaasideks võlub.

Lohe firmal läheb väga hästi ning nende populaarsus ja sissetulek kasvavad. Lohe avab enda poe ja nad saavad korraliku töötoa, kus prille teha ja müüa. Siis mõtles lohe veel ühele uuendusele. Ta soovis hakata müüma ilusaid kaunistatud prillitoose. Selle jaoks võttis ta ette veel pikema teekonna kuulsa kunstniku Rapuntseli juurde. Nüüd peab ta rändama üle kolme mäe ja kahe mere, mis võtab tal kaks korda rohkem aega kui teekond haldja juurde. Ta jätab poe oma tööliste hoolde ja asub ise teele. Pärast kaht päeva lendamist jõuab ta Rapuntseli torni juurde. Rapuntsel mõtleb lohe pakkumisele nii pikalt, et enne läheb mööda veel üks päeva kuni

ta lõpuks nõustub. Rapuntsel võttis kaasa ainult pintsleid ja värvid ning hüppas lohele selga. Pärast kolme päevast reisi jõuavad nad lõpuks tagasi ja Rapuntsel asub tööle.

Uus toode võetakse klientide poolt soojalt vastu. Nüüd on lohe prilliäri küll üledukas ning kõik armastavad ta tööliste kätetööd. Ja kui nad veel surnud ei ole, müüvad nad ikka veel prille ilusates värvilistes prillitoosides.

Calvin Kaevand 6.D klass

Pärnu Mai kool

Juhendaja: Mari Erm-Reining